

LIETUVIŲ IŠEIVIŲ JAUNIMO ŽURNALAS

VILTIS

LAPKRIČIO-GRUODŽIO MĖN. Nr. 8 (18) 1936 m.

Lietuvos vaizdas

J. FRIZZO & CIA. BANKINIAI NAMAI

Įkurti 1900 metais

Rua Mauà Nr. 207

Skyrius RUA 15 DE NOVEMBRO, 41

São Paulo

Laivakortės ir šamados į visas pasaulio šalis.

Piniginės perlaidos — siunčiame pėnigus į Lietuvą ir kitas pasaulio šalis.

UŽSIENIŲ VALIUTĄ perkame ir paroduodame geriausiomis kainomis.

INDELIAI IR EINAMOSIOS SASKAITOS

Priimame indelius, mokame nuošimčius ir teikiame knygeles (cadernetas).

Kalbame lietuviškai ir kitomis kalbomis.

Teikiame informacijas raštu į provinciją.

REDAKCIJA rankraščius taiso savo nuožiūra.

Nesunaudotų rankraščių savo lėšomis negražina. Už skelbimų turinį neatsako. Siunčiant Redakcijai korespondencijas, raštus ar laiškus, visada turi būti nurodyta siuntėjo vardas, pavardė ir tikras adresas.

ŠAMADOS

J. FRIZZO BANKINIAI NAMAI

Isac Cogan tarpininkaujant, darome šamadas iš viso pasaulio šalių, už prieinamiausias kainas ir su pilnomis garantijomis.

Rua Mauá, 207 - S. PAULO - Tel. 4-3345

« VILTIES » ŽURNALAS GAUNAMAS

Luz stoties kioske; José Paulino vaistinėje; prie Centralinio Pašto laiptų ir kampo; Rusų vaist. Mokoje; Menkaičio krautuvėj S. Annoj; Kirilausko krautuvėje Villa Anastazijoje, pas atskirus platintojus ir Redakcijoj.

SANTOS: S. P. R. stoties kioske.

JAUNIME, tavo jauna dvasia visuomet reikalauja peno. Tu gyveni ne nien kūnu, bet ir siela. Tu privalai maitinti savo dvasią lietuvišku spausdintu žodžiu. Nieko nelaukdamas užsisakyk vienintelį ietų Amerikoje jaunimo žurnalą

“VILTIS”

Tu jame rasi visada daug naudingų pasis- kaitymų, apysakų gražių vaizdėlių iš savo gimtinės ir kitų kraštų, daug įdomių ir pamokinančių, straipsnių, eilėraščių, juokų ir kt.

«VILTIS» metams kainuoja tik 8\$000, pus- mečiui 5\$000. Į Lietuvą — metams 15\$000 pus- mečiui 8\$000. Į visas Amerikos valstybes me- tams 12\$000, pusmečiui 6\$000.

Pinigus siųsti:

“VILTIS” - Caixa Postal 1764

SÃO PAULO

Ponių ir Panelių dėmesiui!

Eikite kirpti ir garbanuoti savo plaukus tik į lietuvių moterų saloną

“POLLA”

Kerpame ir garbanuojame plaukus sulig paskutinės mados.

Didelis prityrimas garbanavime «Perma- nente», garantuotas dešimčiai mėnesių.

Kainos nuo 10 iki 20 miliresų.

Antrašas: **Rua José Paulino, 94.**

Tik neužmirškite!

Vokiečių fotografijų įstaiga.

“BERNARDO”

Įsteigta 1890 metais

Atlieka įvairius darbus fotografijų srity. Specialybė padidiname, o taip su dažais.

Darbas greitas, sąžiningas ir pigus.

Vyksta į namus fotografijų reikalais. Daro iš fotografijų naujas.

ARTHUR SCHMIDT

Rua São Caetano, 111 (senas nr. 103)

Tel. 4-5576 - São Paulo

Daktaras

A. JAZARA - SNEGE

(Maskvos gydytojas nuo 1914 m.)

Vidaus ligos, chirurgija, venerijos ir moterų ligos.

Priėmimas nuo 9 — 12 v. ryt. ir 3 — 7 v. v.

Ladeira Porto Geral, 12 sobr.

2.º Andar - salas 4 e 5

(kampus Boa Vista ir 25 de Março)

Gyv. butas ten pat 5 auk. Tel. buto 2-5068.

V I L T I S

LEIDŽIA BRAZILIJOS LIETUVIŲ JAUNIMO S-GA «VILTIS»

1936 metų Lapkr.-Gruodis mėn.	Adresas: "VILTIS" Rua Bandeirantes, 92 - Caixa Postal 1764 - S. PAULO	Nr. 8 (18) Eina li n.etai
	KAINA: Metams 8 milr., pusmečiui, 5 milr. Amerikos valstybėse - meta ns 12\$000, pusmečiui 6\$000. Lietuvoje ir kitur metams 15\$000 puse. 8\$000. Atskiras nr. 1\$000.	

Nauju Metu proga sveikiname gerb. skaitytojus, bendradarbius, platintojus ir visus mūsų žurnalo draugus bei prietelius!

NAUJI METAI

Greitai, kaip vėsulas, prabėgo senieji metai. Štai, jau stovime Naujųjų Metų angoje. Nauji Metai — naujas gyvenimas, naujos viltis, nauji darbai, nauji rūpeščiai, vargai ir džiaugsmai.

Palydėdami senuosius metus turime pažvelgti į save ir savo gyvenimą. Turime padaryti trumpą savo nuveiktų darbų apyskaitą, kad galėtumėm tinkamai pasiruošti naujiems — ateinančioms metams.

Pažvelgę į mūsų kolonijos jaunimo gyvenimą ir jo nuveiktus darbus pamatysime, kad šie metai nieko gero nedavė — jaunimas bene silpniausiai rodė savo gyvybę. Jaunimo organizacijų veikimas ribojosi išimtinai tik ne visai vykusių vakarų — vakarėlių rengimų. Jaunimo auklėjimo, švietimo ir kultūrinimo darbai silpnai ėjo, nekalbant apie mūsų mokyklas, kurios auklėja ir šviečia tik dalį mūsų kolonijos mokyklinio amžiaus jaunuomenės. Suaugęs jaunimas skurdo dvasioje, mažai skaitė laikraščių ir knygų, menkai lankė susirinkimus, paskaitas, kurių, tiesa pasakius, irgi labai mažai tebuvo šiais metais. Jaunimui mūsų kolonija šimet labai nedaug davė, jei neskaityti naujai išėjusio, jaunimui skiriamą žurnalą "Rytas", kurio, tačiau daugeliui tenka apsilvilti. "Vilties" žurnalas, pradžioje sekmingai ir su dideliu pasisekimu ėjęs, šimet irgi visą laiką slubavo.

Tokioms apystovoms esant, žinoma, mūsų jaunimas dar daugiau juto moralinį skurdą, dar daugiau pasidavė nutautėjimui, įvairioms svetimoms žalingoms įtakoms, savinosi blogus papročius ir didelė jo dalis grimzdo į gyvenimo purvyną.

Kaip gi bus ateinančiais metais? Ar jie bus mūsų jaunimui geresni? Sunku šiandien įspėti ir pasakyti. Tai priklausys nuo daugelio aplinkybių, dažnai ne nuo mūsų pareinančių.

Tačiau mes, jaunimas, privalome būti patys savo laimės kalviais. Patys turime jau dabar rūpintis, kad ateinantieji metai būtų daug geresni ir laimingesni mums už šiuos. Pasimokikime iš praeities klaidų ir žengime į Naujuosius Metus su naujomis viltimis, su nauju pasiryžimu ir ištvėrme! Naujieji Metai mūsų neapvils ir tikrai bus mums laimingesni, jei mes patys to norėsime. Neatsilikime nuo gyvenimo ir stenkimės būti kultūringais. Skaitykime kuodaugiausia lietuviškų laikraščių, knygų, lankykime paskaitas, susirinkimus, stokime į jaunimo organizacijas ir kiek sugebame, kiek mokame, dirbkime lietuvišką kultūrinį darbą, ieškokime savo dvasiai kuodaugiausia peno. Atminkime, kad ne vien duona žmogus gyvena. Žmogaus dvasia reikalauja nemažiau peno, kaip ir kūnas. Stenkimės nepraleisti nė vienos progos, kur galime ko nors pasimokyti, ką nors naudingo pamatyti ir sužinoti. Venkime visko kas bloga ir ieškokime gero.

Mes laukiame iš Naujųjų metų geresnio ir laimingesnio gyvenimo. Naujieji metai iš mūsų laukia naujų gerų darbų, pasitikėjimo savo jėgomis ir naujo pasiryžimo.

Į Naujuosius Metus žengdami visi kaip vienas stokime į darbą ir tikrai sulauksime gražesnės, šviesesnės ir laimingesnės ateities. Valio naujieji 1937 metai!

R. K.

"VILTIES" PENKIU METU SUKAKTUVES

Sausio 3 dieną sukanka penki metai nuo "Vilties" organizacijos įsikūrimo. Tai kuklios ir menkos sukaktuvės, tačiau atsižvelgiant į tai kiek daug įvairių organizacijų mūsų kolonijoje gimė ir mirė, kokios sunkios organizacijų ir visuomeniskam veikimui buvo sąlygos — penki metai yra didelis dalykas.

"Vilties" s-ga susiorganizavo iš Šv. Cicilijos choro, įsikūrusio 1929 m. Kadangi Šv. Cicilijos choras, kaip fiktyvi organizacija dėl įvairių aplinkybių beveik negalėjo veikti, tai to choro vadovybė ir choristai nutarė persiorganizuoti į platesnio masto organizaciją, kurią pavadino Lietuvos Dainos Meno Draugija "Viltis".

"Vilties" draugijos gimimo data yra 1932 m. sausio 3 dieną. Nors "Vilties" organizatoriai pradėjo dirbti kultūrinį darbą nuo tada, kai įsikūrė Šv. Cicilijos choras. Šv. Cicilijos veikimas tampriai rišasi su "Vilties" veikimu, nes Šv. Cicilijos

lijos choras davė pradžią dabartinei "Vilties" S-gai.

Šių sukaktuvių proga tenka truputį žvilgtelti į "Vilties" s-gą ir jos nuveiktus darbus.

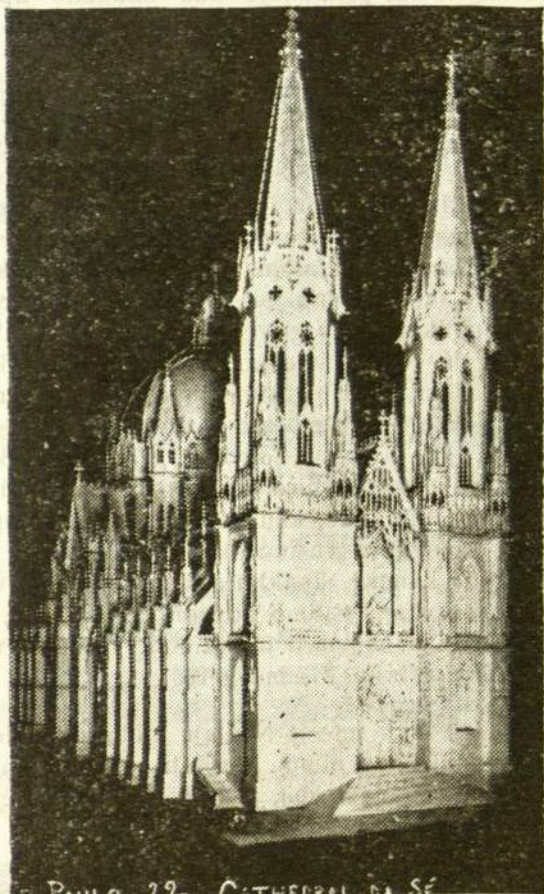
Pirmoji Dainos Meno draugijos "Viltis" valdybą sudarė: V. Godliauskas, B. Valiukevičius, J. Bratkauskas, P. Viltrakis, ir J. Steponavičius.

Pradžioje ir "Vilties" veikimas daugiau ribojosi dainos mene, nors buvo pastatyta ir scenoje keli mažesni veikaliukai, kartas nuo karto skaitomos paskaitos, daromi susirinkimai ir t. t. "Vilties" veikimas smarkiai pagyvėjo atvykus į Braziliją chorvedžiui J. Stankūnui. Choras darė didelę pažangą ir nekartą gražiai viešai pasirodė. Ypatingai gražus "Vilties" choro pasirodymas buvo 1932 m. vasario 16 d. per Vytauto Didžiojo lietuvių mokyklos pašventinimo iškilmes. Choras buvo kviečiamas net į "Radio Educadora Paulista" dainuoti.

Vėliau, dėl kilusio "Vilties" choro konflikto su kun. Sugintu chorvedžiui J. Stankūnui buvo uždrausta "Vilties" chorą mokyti. Kadangi be "Vilties" choro bažnytinio giedojimo neįsigaudo, o naujai suorganizuotas V. Belos choras pajro, tai kilęs konfliktas buvo likviduotas ir chorvedis J. Stankūnas vėl sėkmingai dirbo su "Vilties" choru iki 1933 m. balandžio 27 d. kada jis aplinkybių verčiamas išvažiavo į Lietuvą.

Per 1932 metus "Viltis" surengė keletą vakarų šventėse ir t. t. Metinė d-jos apyvarta siekė apie 5000 milereisų.

1933 metais "Vilties" veikimai dar daugiau pagyvėjo ir išsiplėtė 1933 m. valdybą sudarė V. Godliauskas, J. Steponavičius, J. Bratkauskas, J. Stankūnas ir M. Vitulskytė. Iki 1933 m. "Vilties" veikimas daugiausia pasižymėjo dainos srityje. Draugija veikė Bom Retiro rajone. Jos nariais daugumoje buvo tik choristai. Atsirdo gyvas reikalas organizacijos veikimą praplėsti ir įtraukti į ją kuodaugiausia lietuviško jaunimo. Takiu būdu Dainos — Meno draugija "Viltis" buvo pavadinta Brazilijos Lietuvių Jaunimo S-ga "Viltis". Buvo priimti nauji s-gos įstatai, kuriuose numatytas labai platus organizacijos veikimas su teise turėti skyrius. "Vilties" organizacijos reformatoriais buvo V. Godliauskas, St. Vancevičius, J. Bratkauskas, A. Šimbelis, J. Steponavičius ir kiti. Po padarytų "reformų" "Vilties" veikimas labai smarkiai pagyvėjo. Nors chorvedis buvo išvykęs ir "Vilties" choras buvo kelis mėnesius be chorvedžio, tačiau tais metais jis bene daugiausia buvo viešai pasirodęs. 1933 m. "Vilties" organiza-

Statoma São Paulo katedra ant Praça da Sé po užbaigimo taip atrodys.

cija surengė keliolika vakarų ir koncertų su gražiomis programomis. Visi "Vilties" parengimai turėjo labai didelį pasisekimą. Buvo suruošta keliolika paskaitų, apie 30 narių susirinkimų, viena didelė ekskursija į Santos. Narių skaičius padidėjo daugiau, kaip dvigubai. 1933 metais buvo įsteigti skyriai Mokoje ir Vila Beloje. Bom Retiro skyriaus valdyba ėjo ir C. V-bos pareigas iki pirmojo skyrių atstovų suvažiavimo. Metinė "Vilties" apyvarta tais metais siekė virš 10.000 milreisų.

Per ne pilnus metus "Vilties" s-ga išaugo į stiprią ir veikliausią jaunimo organizaciją São Paulo liet. kolonijoje.

1934 m. sausio mėnesį įvyko pirmasis "Vilties" s-gos skyrių atstovų suvažiavimas Liet. Namų salėje, rua Bandeirantes Nr. 92. Suvažiavimas išrinko pirmąją Centro Valdybą iš šių asmenų: V. Godliausko, St. Vancevičiaus, V. Nalivaikos, J. Bratkausko ir J. Kubiliaus.

1934 metais C. V-bos ir visų trijų skyrių veikimas buvo ypatingai gyvas. Prie skyrių buvo kuriami ir "Vilties" chorai. Iš vieno Bom Retiro "Vilties" choro išaugo dar du — Mokoje ir Vila Beloje. Tais metais su "Vilties" chonais dirbo chorvedis V. Kamantauskas, atvykęs į S. Paulo 1933 m. pabaigoje. Nors pastarieji du skyrių chorai dar buvo silpni ir viešai mažai pasirodydavo, tačiau darė žymią pažangą. Bom Retiro skyriaus choras, kaip seniausias ir gerai prasilavęs

5 nės ir 1934 m. surengė kelis koncertus, kurie turėjo didelį pasisekimą.

1933 ir 1934 metus reikia skaityti "Vilties" s-gos žydėjimo laikotarpiu. O ypatingai pasižymėjo "Vilties" choras, be kurių neapsiėjo nei viena didesnė šventė, nei viena didesnė iškilmė ar koks nors paminėjimas.

Lietuvos šauliai.

1935 m. įvyko antras «Vilties» s-gos skyrių suvažiavimas. Suvažiavime išrinko naująją valdybą iš šių asmenų: J. Bratkausko, V. Nalivaikos, St. Vancevičiaus, P. Sinkevičiaus, V. Milius ir J. Masiūlio. 1935 m. pradžioje s-ga atšventė savo trijų metų sukaktuves. Ta proga išgijo gražią vėliavą ir pradėjo leisti gražų mėne-

Ona Domeikienė.

ŽUVUSI LAIMĖ

(Specialiai "Vilties" žurnalui).

Naktis pajuodo. Sotus rudens kvapas sklaidėsi laukuose, o soduose kvėpėjo prinokę obuoliai. Lengvo vėjelio judinami šnarėjo medžių lapai.

Tyliai sugirgždėjo svirno durys. Kaž-kas šmestelėjo ir svirne dingo.

— Aldona, brangioji Aldona! ... — ir Jonas paskendo ilgame pabučiame Sušlamėjo minkštos močios duknos ir prie lovos sargyboj pasiliko dvi Jonos klumpės.

— Brangusis, aš taip tavęs laukiau... — karštos Aldonos lūpos surado Jono lūpas. Laimės valandos bėgo sekundėmis.

Giedojų tretieji gaidžiai. Aldona sutaršytais plaukais krūpėiodama miegojo. Vėl girgždėjo svirno durys ir Jonas, kaip vagis išsėlino ir dingo sodo šešėliuos.

Aušo rytas. Rudens miglos driekėsi pli-

komis rugienomis ir suposi virš ežero, Kaimo gale tingiai viauktelėjo šuva. Skerdžius papūtė ragą.

— Aldona dūkrele, kelk! — ragino motina: — Dar kiaulės nešertos, karvės nemilštos.

— Tuoj mama, tuoj! — atsiliepė Aldona ir šoko iš patalo.

* * *

Kūčios. Snaigės lengvais kašneliais krenta Šaltis gryčios langus gėlėmis papuošė. Aldona išraudusi skuba ruošti kūčių vakarienę. Kvepiantį sieną uždengė balta staldengte. Ant stalo avizinis kisieliūs, saldus vanduo, medus, žuvys ir midaus ašotėlis

Visi linksmi ir kalba nesivaržydami. Miduntis atvėrė burnas. Aldona kaž-ko nerami. Sode gailiai suvaitojo apuokas. Mirs, tikriausiai mirs. Bet kas! Aldona nuėjo į svirną. Minkštose duknose paslėpė savo veidą ir verkė, lyg kūdikis.

— Jonai... meiluti... — šnibždėjo Aldona ir vis verkė. Bet Jono nebuvo. Vėl suvaitojo apuokas.

— Berno meilužė! — lyg kūju kirto Al-

sinį žurnalą "Viltį". Pirmuoju «Vilties» redaktorium buvo St. Vancevičius. Žurnalo išleidimas buvo vienas iš svarbiausių «Vilties» s-gos 1935 metų darbų.

1935 m. «Vilties» sklandus ir gyvas veikimas buvo tik pirmaisiais mėnesiais. Vėliau, kilus kolonijoje įvairioms intrigoms į jas buvo įvelta ir «Vilties» s-ga. Tas jai labai pakenkė. Veikimas žymiai susilpnėjo, daugelis narių pasitraukė ir t. t. Atskiri asmens, stengdamiesi panaudoti s-gą savo asmeniškiesiems tikslams padarė jai daug žalos, kurią atitaisyti reikės gal net keletą metų. Bendrai imant per 1935 metus, neskaitant jų pirmųjų mėnesių, tiek skyrių, tiek centro veikimas buvo labai silpnas.

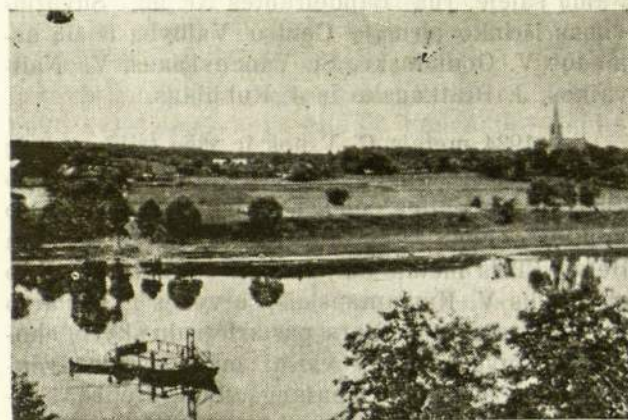
1935 m. buvo išrinkta nauja valdyba, į kurią įėjo keletas naujų žmonių, būtent: V. Godliauskas, S. Butrimas, P. Šukys, St. Puišys ir A. Šimbelis. Tačiau prasidėjusios intrigos tęsėsi toliau, griaudamos s-gos pamatus. Taip "Viltis" atskirų asmenų sukurstyta išstojo iš Liet. S-gos Brazilijoje, kurioje buvo nariu nuo pat įsikūrimo pradžios. Kiek vėliau atsistatydino dar du C. V-bos nariai. Nors s-ga mėgino veikti savystoviai, įsiregistravo įstatus valdžios įstaigose, bet didesnio veikimo negalėjo parodyti dėl kilusių savytarpų kivių ir nesantaikos. Labai prblogėjo skyrių tarpusavio santykiai, ko pasėkoje negalėjo įvykti ir šių metų pabaigoje du kartu šauktas skyrių atstovų suvažiavimas.

Ne per daug džiuginanti «Vilties» s-gos padėtis ir dabar. Galima sakyti, kad tik Bom Reti-

ro skyrius daugiausia savo veikimą rodo ir turi didesnę pusę s-gos narių. Kitų skyrių veikimas apmiręs "Vilties" chorai irgi nustojo savo aktyvumo, o kaikur net visai mirė (pav. "Vilties" V. Belos choras).

Tačiau tokia padėtis, reikia tikėtis, ilgai nesitęs. Jau dabar "Vilties" s-goje jaučiamas didelis pagyvėjimas. Kolonijos aistros žymiai nurimo. Kaikurie kenksmingi asmens iš visuomenės veikimo pasišalino. Reikia tvirtai tikėti, kad visi geros valios viltiečiai, minėdami s-gos penkių metų sukaktuves supras gyvybinius savo organizacijos reikalus ir užmiršę visą, kas buvo blogo, stos dirbti su dar didesniu pasišventimu lietuvišką kultūrinį darbą.

Vilietis.

Nemunas.

donai, vakar motinos pasakyti žodžiai. Jie gėlė širdį, kaip pikto kirminas.

— Nors ir berno meiluzė, vadinkit, kaip jums patinka, — nirsio Aldona: — bet jis toks vyriškas, toks gražus ir didingas. Kas išdrįs suniektint mano laimę?!

Tėvas kieme kinkė juodbėrį. Suskambėjo žvanguliai ir Noreika su pačia išskubėjo į Kirdeikius. Nuodėmė pavėluot į Bernelių mišias.

Aldona liko namie. Pro sodo medžius prie svirno artėjo šešėlis. Vikriai užsoko ant prieklėčio ir stumtelėjo svirno duris. Neužsklęstos durys lengvai pasidavė.

— Aldona!...

— Jonai!...

Susipynė rankos, o lūpos neskafeivavo pa- bučiavimus.

— Bučiuok, glamonėk, svaik mano glėby, mylimasis! Mane paniekino žmonės, aš jų akyse tik berno meiluzė, bet tu manęs nepaniekinsi. Gerk taurę lig dugno!

Suliepsnojo aistra visame savo gražume. Akys blykčiojo, skruostai kaito ir drėgnos lūpos

gėrė iš mylimo lūpų meilės nektarą. Aistros pamisime kaž-kas įvyko...

Atėjo nauji metai. Aldona buvo lyg ne-sava. Užstojus gavėniai Aldona aiškiai pajuto, kad tapo motina, bet tylėjo ir slėpė.

Aušo pavasaris. Pievos pražydo tūkstančiais žiedų. Čireno vieversėliai, žaliavo laukuos vasarojus.

— Tėveli, leisk man tekėti už Girdvainio?

— Niekodos! Neleisiu, kad man žmonės draskytų akis, kad Noreika vienturtę dukterį už berno išleido.

— Bet tēte, aš jį myliu...

— Meilės surado! Teršt visą giminę, su- biauriot savo ir tėvų gerą vardą.

— Tėveli, jei nori užmušk mane, bet aš- būsiau tik jo. Jau dabar esu jo būsimo kūdikio motina...

Senis Noreika sumaurojo pikčiau nei su- zeistas stumbras. Kaip baisus uraganas dūko ir blaškėsi. Aldonai prasidėjo skausmo ir paniekini- mo dienos. Darbas ją truputį nuramindavo, bet Aldonos jėgos menko. Išblyško, sunyko, susilen-

MEILĖS PAREIŠKIMAS

Nuskambėjo pavasaris. Nušniokstė upeliai; kriokdami, putodami ir dingo kaž kur toli, toli, iš kur niekad negrižta. Sniego ir ledų nė žymės neliko. Nors žiema buvo gili. Pusnys negailestingai siautė. Negailėdamas gamtoj gyvų padarų. Jos laužė šakas susąlusių medžių. Užvertė tvorą. Apipustyti krūmai troško, sniego patalų slėgiami. Sniegas žibėjo deimanto spalvomis, spinduliavo vaivorykstėmis, kaip raganos smagenys.

Lietuvos žiemos vaizdas.

Švystelėjo oras. Bedantė saulė parodė savo jėgas — prarijo sniegą. Pusnių vietoje kriokė upeliai. Drumzliuo vandens kunkulai galvatrukčiais vertėsi. Šlaituose molis slinko, pašlė leidžiamas. Upės ištvino. Rausvo vandens srovės su

kė. Skaudžiai plakė Aldona pikti bobų liežuviai. Nebuvo kas nuramina.

Jonas Jis pavasarį išvažiavo į Klaidėdą ir dabar plaukiojo kaž kur plačiame vandedyne.

Atėjo ruduo. Voratinkliai draikėsi ore. Aldona netekusi jėgų atgulė. Skausmai varstė menka kūnelį. Per patį bulvakasį gimdė. Neišlaikė sumenkusios jėgos ir mirtis užmerkė jai akis. Bet kūdikis gyvas; kūdikis Aldonos Noreikaitės ir Jono Girdvainio.

Bažnyčioj tarp juodų vėliavų ir vaško žvakių kaštanų spalvos karstas. Prie karsto tėvai giminės ir pažystami. Vyriškis mėlynu matroso apdaru nenuleidžia akių nuo karsto. Tai Girdvainis. Jo lūpos šnabžda maldos žodžius. Prie jo pasilenkė senis Noreika.

— Atleisk Jonai, aš kaltas. Jei ne mano kvailas užsispyrimas, gal ji būtų gyva ir laimėnavažiuk pas mane. Kūdikis gyvas.

ledais trunkėsi, upių vagose, kaip alkani liūtai — grobiui pasislėpus. Ledai šiaušėsi. Įvairiakampės, ledinės pilys statėsi krantuose. Vanduo prunkstė, burbuliavo, rodydamas jėgas, kad galys viską į savo mangalį suvesti.

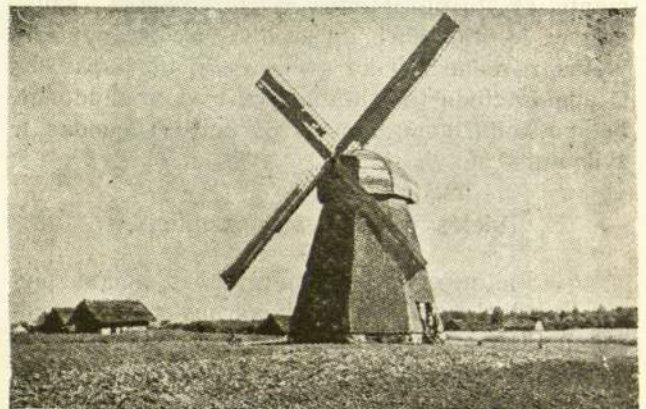
Sniego nugalėtos žibutės neparėdai kėlė, savo pernykščius lapus. Paukšteliai poravosi, suko lizdus. Melsvučiai, pumpurėliai suspaudę laikė gyvybės siūlą, grumdami su šalta aplinkuma. Saulės spinduliai žadino jų gyvybę. Ir pirmieji žibučių žiedai pajvairino gamtą, šaltame pavasary, maloniai, graudžias nusikamavimo šypsenias. Jų lapai buvo pavargę, bet žieduose gyvybė — pergalė tryško. Paukšteliai poravosi, suko lizdus. Pumpurėliai pražydo pirmųjų žiedų puikumu. Žibučių nektaras pasiliejo po miškus, laukus, liedamas savo svaigumą, kaip žmogus pirmosios meilės tulžį, nuogaus gyvenimo nepažinęs.

Jaunystė yra kryžkelių taškas, kuriais jaunuolis vaikščioldamas gali pakilti jėgose ir dvasioje, ir nupulti, žemiau nuliaus. Žiūrint kokia kryptis užvaldo jojo troškimo pasauliuką.

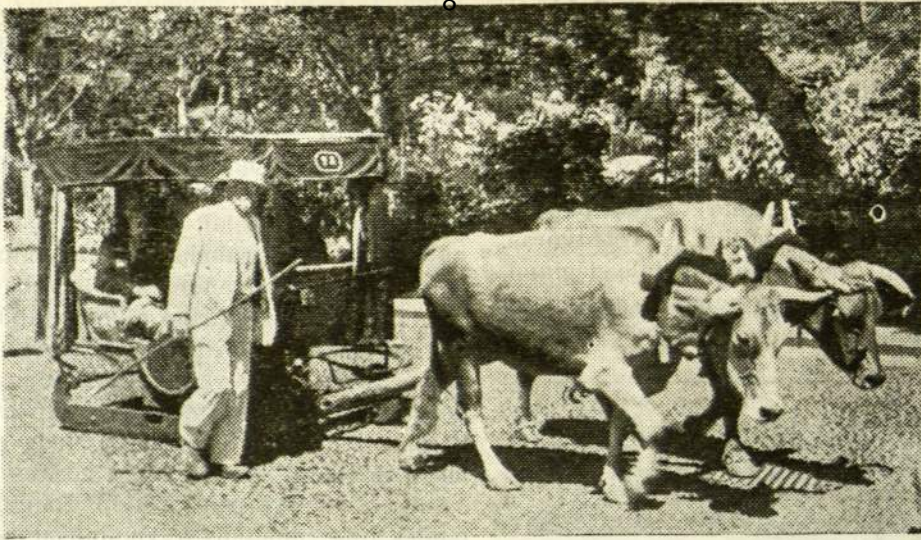
Jaunimas — pumpuras gyvenimo, kuris žydi, bręsta ir duoda vaisius. Įvairios painiavos varžo jo veiklumą. Nepalanki aplinkuma slopina pasiryžimus ir valia, bet jaunimas lieka jaunimu. Jaunos jėgos veržiasi, kaip potviny vanduo, kurias sulaikyti niekas neįstengė. Gražūs, kilnūs jaunuolių gyvybės siūlą, grūmėsi su šalta aplinkuma. Saulės spinduliai žadino jų gyvybę. Ir pirmieji, žibučių žiedai, šaltam pavasary, pajvairino gamtą, maloniai graudžiais nusikamavimo šypsenias.

Jis nepatyręs, žiaurus gyvenimo, švelnios ir tyros aplinkumos gaubiamas, negavęs pajusti, kad gyvenimas — pragaras, žmonės — velniai.

O. B-tė.

Lietuvos vėjo malūnas.

Madeiras saloje nors nėra žiemos, bet tenai važinėja rogėmis.

IVAIRENYBĖS

Geriausią rašalą gamina pati gamta.

Naujosios Zelandijos, Kolumbijos ir kai kurių kitų Pietų Amerikos kraštų gyventojai labai lengvai pasigamina rašalą be jokių sudėtingų priemonių — iš paprasto augalo žiedų. Tuose kraštuose auga augalas, vadinamas *Coraria thymofilia*. Reikia tik surinkti jo žiedų lapelius ir išspausti iš jų sultis — ir rašalas gatavas. Šitą rašalą žino net puslaukiniai indėnai. O pirmieji ispanų ateiviai į Ameriką naudojo šį tuo rašalu prieš keletą šimtmečių. Tą rašalą vadina chami. Jis yra geresnis už geriausius fabrikuose pagamintus rašalus, nes taip įsigeria į rašomąjį medžiagą, kad nei nuo saulės neišblunka, nei vanduo jo neišplauja. Be to, chami rašalas apsaugo popierių nuo sugedimo. Tai matyti iš senų dokumentų, rašytų tuo gamtos rašalu. Laikas, saulė, drėgmė ir oras pirmiau suėda tuščias popierio vietas, o raštas išlieka sveikas. Ką tik išspausťas iš augalo žiedų tas rašalas yra ryškiai raudonas, bet po kelių dienų pasidaro tamsiai juodas ir žvilgantis.

Dielės prieš gyvatės įkandimą.

Pietinėje Estijoje merginai pjaunant pievą, įkandusi gyvatę. Įkandimas buvęs toks pavojingas, kad mergina tuoj apalpusi. Estai iš seno gyvatei įkandus naudoja dieles. Ir šitą sykį gyvatės įkastoje vietoje buvusios užleistos dielės. Estai tiki, kad dielės iščiulpiančios iš kūno gyvatės nuodus. Iš tikro, ir šitą sykį kelios dielės tuo-

jau pastipusios nuo įtraukto kraujo. Įkastosios merginos sveikata tuoj pagerėjusi.

.....

Nelaimių čempionas

Tokiu vardu Amerikos lakraščiai pavadino vieną Tenessi miesto negra, kuris per vieną dieną pergyveno daugybę šiurpulingų nelaimių ir paskutinėje jų žuvo. 56 metų juodukas, vyrsnysis fabriko prižiūrėtojas Bysom vieną rytą grįžo į namus su tūkstančiu dolerių kišenėje. Pakelyje jį užpuolė banditai, subadė peiliais ir atėmė pinigus. Bet jis dar turėjo jėgų atsikelti ir bėgti prie artimiausio policininko.

Bėgdamas skersai gatvę jis pateko po tramvajumi ir buvo skaudžiai pritrenktas. Tuojau pribuvo greitosios pagalbas automobilis ir vežė jį ligoninę. Bevažiuojant automobilis susidūrė su kitu automobiliu ir sudužo. Čia jį pagalbą atskubėjo vieno graboriaus automobilis, kuris paėmė sužeistąjį Bysomą vežti toliau. Šitas automobilis pakely užsidegė, ir Bysomas apdegė rankas ir veidą. Tik trečias automobilis nuvežė juodoką į ligoninę.

Ligoninėje gydytojas sustabdė kraują, apraišijo Bysomo žaizdas ir pasakė, kad jos nepavojingos. Bysomas jautėsi nenusilpęs ir pėsčias išėjo į namus. Einant gatve Bysonui pasdarė silpna, apsvaigo galva ir jis nugiuvo nuo šaligatvio. Tuo metu pro šalį važiuo automobilis, kuris visų greitumu užkė ant gulinčio negro ir jį mirtimai suvažinėjo. Dėl to amerikiečiai pavadino "nelaimių čempionu".

Kur laikomas Amerikos auksas

Šiuo laiku Amerikos Jungtinės Valstybės turi surinkusios trečdalį viso pasaulio aukso. Aišku, kad tokį didelį aukso kiekį vienoje vietoje laikyti yra labai sunku ir pavojinga. Todėl pereinamais metais Amerikos valdžia užbaigė įrengti savo auksui laikyti ypatingą slėptuvę. Kentukio provincijoje, pačiame šalies viduryje, didžiulių kalnų įdubime įrengti ypatingi pažemiai. Tos slėptuvės yra iškaltos uoloje Jose įrengtos storiausios plieninės sienos ir durys, kurios atsidaro tik elektros pagalba. Aplinkui tuos požemius pastatyti sustiprinimai, kuriuose patalpinta kariuomenė su tankais, patrankomis, kulkosvaidžiais, lėktuvais ir dujų bombomis. Aplinkui tą tvirtovę eina vielų užtvaros, kuriomis leidžiama elektros srovė. Taip kad kiekvienas, kuris tas vietas paliestų, tuojau būtų elektros srovės nutrenktas. Jei slėptuvėse kiltų gaisras, visi pastatai per vieną minutę gali būti užlieti vandeniu. Todėl žinovai tvirtina, kad šito Amerikos "aukso sandėlio", negali išplėsti jokie plėšikai. Tame sandėlyje Amerika yra paslėpusi aukso už 9 milijardus aukso dolerių. Be to, Amerika dar turi aukso atskirose valstybės įždinėse, bankuose ir paskirų asmenų kasose. O minėtoje slėptuvėje padėtas tik atsarginis auksas, kuris neleidžiamas į apyvartą. O vis tik Amerikoje priskaitoma 11 milijonų bedarbių, yra milijonai alkanių, benamių valkatų, elgetų ir paliegių, kurių tas auksas nešildo...

Atgaivino 7000 metų senumo gyvūnėlius.

Keletas mokslininkų tyrinėtojų darė bandymus šiaurės ledjirio srityse, kur kelių metrų gilumoje žemė amžinai sušalusi ir neatšyla net šilčiausiomis vidurvasario dienomis. Šie žemės klodai sušalę nuo ledų laikmečio. Kad iširtų sušalusią žemės klodų sudėtį, mokslininkai iškase 4 metrų gilumo duobę, iš kurios iškrito sušalusio dumblo luitą su jame išalusiais vandens augalais ir padėjo kambario šilumon. Po penkiolikos dienų vandeniniai augalai atgijo ir pradėjo žaliuoti, o vandenyje pasirodė mažiukai, labai judrūs gyvūnėliai, kurie vikriai plaukiojo vandenyje. Tie gyvūnėliai buvo išalę į ledą ledų laikmetyje, prieš 7 — 8000 metų; taip "užkonservuoti" jie išsilaukė ligi mūsų laikų ir dabar atgijo.

ŽMONĖS MIRTIES ŠEŠĖLYJE.

Visose valstybėse, kurios turi lėktuvų statymo dirbtuves, yra nemažas skaičius lakūnų — bandytojų. O ypač daug tokių lakūnų yra Amerikos Jungtinėse Valstybėse. Tai yra geriausi ir

griausūs lakūnai, kurie už kiekvieną skraidymą uždirba dideles pinigų sumas. Bet jų amatas yra labai pavojingas. Kai kuris lėktuvų fabrikas pastato visai naujos rūšies lėktuvą, jis pirmiausia pasikviečia lakūną — bandytoją ir liepia jam tą lėktuvą išbandyti, kad sužinotų, ar naujos rūšies lėktuvas yra tinkamas ar ne. Už pirmą tokį skridimą lakūnas gauna ligi 14.000 dolerių, o už kitas valandas po 6 — 8 tūkstančius dolerių. Bet tokie bandymai yra labai pavojingi. Lakūnas turi atlikti įvairiausius posukius, staigius pakilimus, kritimus, suktukus, mirties kilpas ir t. t. Ir dažnai pasitaiko, kad lėktuvai pirmųjų bandymų neišlaiko — sugenda, sulūžta, nukrinta sparnai, užspringsta motoras ir panašiai. Tokiais atvejais lakūno laukia mirtis arba sužalojimas. Užtat nė viena draudimo bendrovė nenori apdrausti lakūno — bandytojų gyvybės. Amerikos spauda yra apskaičiavusi, kad lakūnai — bandytojai vidutiniškai gyvena tik puse metų. Anksčiau ar vėliau jie žūva bandydami naujus lėktuvus.

Vienas garsiausių lakūnų — bandytojų buvo amerikietis Douglas, kuris prieš keletą metų buvo atskridęs į Kauną. Bandydamas naujų rūšių lėktuvus jis turėjo 27 nelaimingus nuotykius. O sužeistas buvo 21 kartą: 13 kartų lengvai sužeistas 6 kartus sunkiai, vieną kartą krisdamas susilaužė 5 šonkaulius, vėliau nulūžo abi kojos, bet visviena skraidė, kol užsimušė. Jis savo šeimai paliko apie tris milijonus dolerių turto. Lakūnų — bandytojų amatas yra ne tik pavojingas, bet ir labai garbingas, nes jie suranda visus lėktuvų trūkumus ir padeda apsaugoti gyvybę lakūnų, kurie tais lėktuvais nuolat skraidys.

Lietuvos Respublikos Prezidentas Antanas Smetona, kariuomenės štabo viršininko gen. št. plk. Černiaus lydimas, atvyksta į kariuomenės dalies iškilmes.

AVIACIJOS ISTORIJOS APŽVALGA

(tąsa)

Be nusileidimo pirmieji Atlantą nugalėjo amerikiečiai Alkokas ir Braunas. Dvimotoriu Vickerso firmos lėktuvu per 16 val. iš Naujosios žemės pakilę, nutūpė Airijoje, Klifdeno mieste 1919 m. birželio mėn. 15 d.

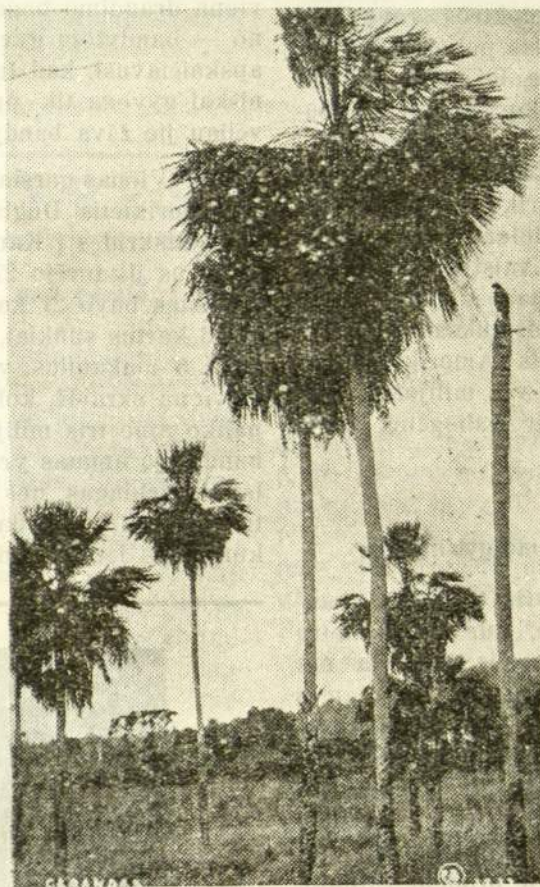
Skrisdami per vandenyną, jie turėjo be galo daug vargo su Atlanto audromis, rūku ir šalčiu. Jų lėktuvo sparnus buvo apdengęs storo sluoksnio ledas, kuris tiek apsunkino lėktuvą, jog buvo pavojaus nulužti sparnams. Štai, ką pasakoja Alkokas apie savo skridimą: "Nė karto nematėm nė saulės, nė mėnulio, nė žvaigždžių. Išties valandas nieko nematėm. Rūkas buvo toks tirštas, kad kartais turėjom skristi tik 30 metrų aukštumoje. Naktį buvo tokių momentų, jog nežinojome ar lekiamo galva į viršų ar į žemę. Kiek vėliau pastebėjome šelstančio vandenyno bangas, kurios buvo vos 3 mtr. po mumis.

Bandė perskristi šiaurės Atlantą ir prancūzas. Didž. karo "Asas" kpt. Fonkas, tačiau sunkiai prikrautas lėktuvas, vos pakilęs nuo žemės, turėjo leistis dėl sugedusio vairo. Lėktuvo ratai neišlaikė, lūžo ir lėktuvas apsivožė ir užsidegė. Juo skridę kpt. Fonkas ir lakūnas Kurtėnas išsėko, o radiotelegrafistas ir mechanikas kartu su lėktuvu sudegė.

Taip pat buvo daromi bandymai perskristi Pietų Atlantą. 1922 m. kovo mėn. 30 d. du portugalai lakūnai Kontinho ir Sakadura Kabral iš Lisabono išskrido, norėdami pasiekti Braziliją. Po 7 skridimo valandų jie laimingai pasiekė Las Palmas salą. Vėliau pasiekė šv. Povilo salą ir pagaliau Braziliją. Šis skridimas buvo su nusileidimais, todėl didelės reikšmės neturėjo, bet, reikia pripažinti, kad jie pirmieji ištyrė Pietų Atlanto

oro sroves ir naują prietaisą, kuris jiems leido labai tiksliai skristi savo maršrutu. 1927 m. gegužės 4 d. skridamas iš Afrikos į Braziliją žuvo lakūnas Moneiris su dviem savo palydovais.

Per Šiaurės Atlantą daugiausiai buvo skrista iš Amerikos į Europą, tačiau prancūzai Nenžeseris ir Koli bandė iš Prancūzijos pasiekti Ameriką be nusileidimo ir laimėti turтуolio Raymondo Orteigos 25.000 dolerių premiją. Dabar šis tas apie Nenžeserį ir Koli.

Brazilijos palmės.

Karolis Nenžeseris savo jaunystės kelis metus praleido Brazilijoje ir Argentinoje. Jis čia buvo monteriu — šoferiu, plaukiojimo mokytoju, boksininku, kovbojum ir lengvosios atletikos treneriu.

Suliepsnojus Didž. karui grįžo į Prancūziją ir įstojo į kavaleriją, vėliau perėjo į aviaciją bombonešių eskadrilę. Buvo padaręs 53 naktinius bombardavimus. Tačiau jis troško būti ne bombonešio lakūnu, bet naikintuvo. Perėjo į naikintuvo eskadrilę. Čia pasižymėjo dideliu atkaklumu, drąsumu. Numušė 45 prieš lėktuvų. Paklaustas generolo Nivilio kokį jis turįs kovos metodą, nusišypsojęs atsakė: "Prisiartinu prieš prieš, nutaikau į jį, o paskui užsimerkiu ir šaudau. Paskui praveriu akis ir matau: arba krintantį priešą, arba patį save ligoninės lovoje". Jis buvo 17 kartų kritęs su lėktuvu. Veidas ir

visas kūnas buvo randuotas, kojos ir rankos kelis sykius sulaužytos. Tai toks buvo Nanžeseris po Didž. karo. Tik dėka medicinos menų jis buvo vėl pastatytas ant kojų.

Koli taip pat buvo Didž. karo didvyris, kuriam po katastrofos teko išimti vieną akį. Tad šiedu Didž. karo invalidai pasiryžo išgarsinti savo tautą skridimu iš Paryžiaus į New Yorką be nusileidimo.

Ant savo lėktuvo liemens jie buvo nupie-

šę tokį ženklą: kaukuolę, žemiau jos karstą, šonose dvi uždegtas žvakes, tartum ir nujausdami savo tragingą skridimą.

1927 m. gegužės mėn. 8 d. 5 val. 17 min. Nenžeseris ir Koli pakilo su savo "Baltuoju Paukščiu", kurį iki Atlanto lydėjo kiti du lėktuvai. Ir štai "Baltasis Paukštis" skruodžia Atlanto erdvę matuodamas kilometrą po kilometro. O tų kilometrų jis turėjo numatuoti 6000!

Kitą dieną Prancūzija džiugavo, kad jos didvyriams laimingai pavyko nutupti New Yorke, tačiau vakare Amerikos valdžia atšaukė melagingas žinias. Pasirodo, kad Prancūzijos visuomenė buvo suklaidinta. Nulūdo Prancūzija ir apsiwerkė visa prancūzų tauta. Nenžeseris ir Koli dingo be žinios.

Prieš išskridimą Koli buvo prasitaręs savo prieteliams, kad pasitaikius blogam orui, jie paimsia kryptį į negyvenamas Kanados plotus, prašydamas savo draugų nenustoti jų ieškoti bent tris mėnesius.

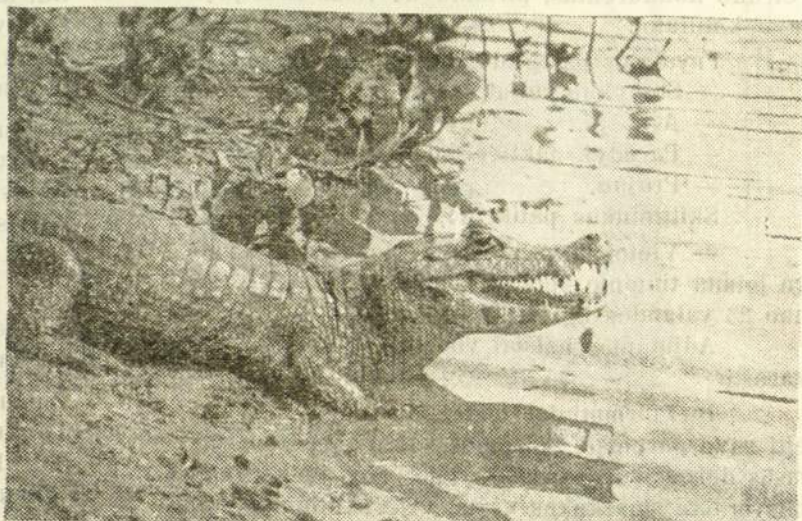
Viso pasaulio akys sužūro į prancūzų didvyrių likimą. Pasiūstos ekspedicijos jų ieškoti. Pasklido įvairūs gandai, tačiau jokių teigiamų rezultatų jie nedavė, "Baltojo Paukščio" herojai dingo de žinios.

"Baltojo Paukščio" paslaptis iki šiai dienai kankina žmones, — kur jie dingo, žuvo ir kaip, dėl ko žuvo. Ar jie perskrido Atlantą, ar juos nuviliojo klastingo Atlanto bangos, ar kas kitas pastojo jiems kelią. Taip ir neišaiškinta kur tie didvyriai surado sau kapą, nei iki šio laiko dar nesurasta nė mažiausių skeveldrėlių jų lėktuvo bei kokio kito pėdsako.

Šių dviejų drašuolių tragiška mirtis visame civilizuotame pasaulyje sukėlė gailėsčio, pagarbos ir užuojautos.

(Bus daugiau).

=====
[ ] [ ]
Brazilijos krokodilas vadinamas "Jacaré".
[ ] [ ]
=====

Tėvynės ilgesys

(Skiriu mažutei Vladzei)

Toli už jūrų marių
paliko mūs Tėvynė,
Ten Lietuva paliko,
mūsų šalis gimtinė.

Tėvelis sunkiai dirbo
už menką duonos kąsnį...
Tad mes čionai atvykom,
tikėjom laimę rasti!

Bet visur vargas spaudžia
tą vargšą darbo žmogų:
rangaisi, kaip šunelis,
po svetima pastoge!...

Sapne matau gimtinę,
laukus, gėlių darželį...
Matau ir seną kryžių
palinkusį prie kelio...

Pavasaris ten barsto
žiedelių milijonus,
o žiemą sniego pusny
po kalnus ir poklonius.

Ten Nemunas banguoja,
ten lygios žalios lankos...
Kai Lietuvą svajoju,
širdis krūtinėj trankos!

Nekartą mane klausė
geroji mūs mamytė:
— Ko tu taip nusimínus?
— Ko raudi tu, dukryte?...

Neliūsk! Dar galim grįžti,
nors daug vargų pažinę...
Mes turim savo žemę!
Mes turime Tėvynę!

São Paulo, 1936/9/30.

(tąsa)

Po kelių minučių iš dvaro ilga alėja švilpė dviratė, kurį valdė garsus visoj Lietuvoj skiltininkas Kęstutis Venskus. Jis šią vasarą sumanė stovyklauti prie Nerės, gražiuose jos krantų miškuose. Su juo atvyko visa jo "Liūtų" skiltis ir trys skilčių skautai. Iš viso stovyklautojų buvo dvylika.

Po nepavykusio vizito pas grafą Tolševičių skiltininkas parinko stovyklai vietą toliau, tame miške, kurį jam nurodė grafas. Iki vakaro buvo pastatytos trys palapinės, įtaisyta virtuvė ir stalas. Kai saulė prislėgė horizontą, kai pirmos žvaigždės sužiūro iš tamsiai mėlyno dangaus, miške prie laužo liepsnos stovėjo išrikiuotas būrelis jaunų berniukų. Jų dešinės rankos buvo iškeltos pusiau į viršų, pusiau į dešinę. Pats mažasis balsiai kalbėjo stovyklos malda:

"Gražiosios gamtos ir viso pasaulio Kūrėjau..."

Po maldos du skautai virėjai dalino visiems vakarienę. Prasidėjo linksmos kalbos, juokavimai.

— Petruk, tu toks mažas ir gavai tiek, kiek aš. Aš manau, kad man paliksi pusę sriubos, — keipėsi didžiausias ir mažiausias.

— E, nemanyk, Petrukas permai, dar vilkiuku būdamas, laimėjo baronų valgymo konkursą. — pastebėjo kitas.

— Nesijuokit iš Petruko: jis šiandien vienas visems priskutė bulvių. — užstojo Petruką garsus specialistas virėjas.

— Tegu jis ir už du dirba, bet suvalgo už tris, — suniurnėjo Jonukas, žinomas asmeninis Petruko konkurentas, pirmiau už visus ištuštinęs savo katiliuką.

Pavalgius pasigirdo skiltininko balsas:

— Stovyklos adjutantas!

— Aš!

— Parodyk nakties budėtojų tvarkaraštį.

— Prašau.

Skiltininkas patikrino.

— Vietoj sūrguliuojančio Jonuko (jam buvo įgimta tinginio liga) aš budėsiu su Petruku nuo 23 valandos ligi 1, — pridėjo.

Adjutantas balsiai visiems perskaitė tvarkaraštį.

Du pirmutiniai budėtojai tuojau pradėjo eiti savo pareigas. Iš žiemos vakarų pasirodė tamsūs debesiai ir pamažu artėjo. Medžių viršūnėmis praužė smarkokas vėjas. Prie skiltininko palapinės įtaisytas barometras žadėjo didelę audrą.

Skiltininkas davė ženklą "miegot." Netrukus stovykloj pasirodė tylu. Pradėjo lyt lietūs. Iš pradžių mažais lašais, paskui vis labiau ir labiau, kol pagaliau pradėjo kaip iš kibiro plft. Smarkus vėjas, žaibas, griaustinis ir prakiurę debesiai darė baisų įspūdį kiekvienam, kas tai matė ir girdėjo.

Budėtojai keitėsi vienas po kito. Atėjo eilė pačiam stovyklos viršininkui ir Petriukui.

— Tu budėk palapinėj, o aš vaikščiosiu už dešimties žingsnių nuo tavęs, — pasakė skiltininkas mažam skautukui, kuris po kiekvieno sužaibavimo instinktyviai žegnodavosi.

— Juk dabar taip tamsu, reikia dviem būt lauke, broli skiltininke, leiskit... — kai sakė Petrukas tuos žodžius, jo dantys kaukšėjo.

— Ne. Aš matau ir tamsoj, o bijot — nėra ko. Gulk ir miegot.

Gerasis skiltininkas kalbėjo taip nuoširdžiai ir įtikinamai, jog Petrukas turėjo nusileist ir atsigult. Jis pro miegą girdėjo kurčią griaustinį lietaus ūžimą ir retkarčiais išrato medžio griuvimą.

Tuo pragarišku laiku pristyręs skiltininkas uostė orą, bet miške, siaučiant tokiai audrai, sunku ką nors suuosti. Jis įlipo į aukštą pušį ir ėmė dairytis. Ką jis pamatė — nežinia, bet, dar medy būdamas, pradėjo švilpt pavojaus ženklą. Palapinėse sujudo. Pro audros triukšmą tamsoje skambėjo visiems pažįstamas skiltininko balsas.

(bus daugiau).

Julija Pūronaitė

ILGESYS

(Mergaitės svajonės).

Gal aš pirma nuskyniau gėlę?

Gal tyčia pasekiau kitas? —

Žinau, kad myliu bernužėlį

Ir kraujas gyslose — ne tas...

Matau, kaip varpas supa vėjas:

Rugiagėlės kasas dabins!

Širdis nerimsta be piovėjo:

Ar jis ateis? Ar apkabins?

Ateik, ateik! Tavęs aš laikiu:

Vainiką varpų tau pinu...

Tu neužmirsi rugių lauko

Nė širdį gundančių dainų!

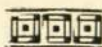
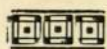
Žinau, kai baigsis rugiapiūtė

Laukuose šaltas vėjas staugs —

Tik ilgesys su tavim būti,

Žinau, jau niekad nesibaigs.

Buenos Aires, 1936 m.

Praeitais metais, globojant dabartiniam Persijos valdovui Reva Chan Pahlavi, buvo švenčiamas tūkstančių metų jubiliejus nuo gimimo didžiojo persų poeto Abul Kasim Mansur, kurį Mahmudas, antras Ghaznevidų dinastijos valdovas praminė *Firdusi*, t. y. dangiškuoju, — mes nustebintas jo improvizacijų nepaprastu grožiu vienam poetų konkurse, kurie deklamavo savo kurinius prie jo sosto, pareiškė, kad dieviškasis dainius ir tradicinės dainos meisteris, šį susirinkimą pavertęs rojum.

Savo ruožtu, Pelliot, Prancūzijos instituto narys ir iranškų studijų bei persų meno komiteto pirmininkas yra pasakęs: "Reikia pabrėžti šitų dvasios švenčių svarbą, kurios dar sykį parodo intelektualinį giminingumą tarp persų ir prancūzų minties". Prieš šimtą metų Prancūzija gražiu Jules Mohl vertimu nepaprasto poeto kurinio jį atskleidė Vakarams. Tad turime dvi garbingas sukaktis: tūkstanties metų nuo gimimo Dangiškojo dainiaus ir šimtą metų kaip Europa gali džiaugtis "SHah Nameh" — Karalių Knygos vertimu.

"Karalių Knyga" atsirado ne iš karto. Muschirwanas pirmasis pradėjo rūpintis surinkti persų tradicijas, jo darbą toliau tęsė Dikkan Donischwer. Kai herojišką ir fantastišką šalį prislėgė pralaimėjimas, kalifui Omarui pateko rankraš-

čiai, kuriuos jis prijungė prie karogrobio, atimto iš arabų, kaip daugelį kitų "gerų ir blogų daiktų", iš kurių jis susidarė. Taip iš rankų į rankas jis ėjo ligi pateko Abu Salih Mansurui, vadinamam Belami, kai viskas pakliuvo samanidų valdžion, šis pastarasis pavedė poetui Dakiki sutvarkyti įvairius padavimus apie valdovų žygius, bet greitai jo mirtis neleido tai jam įvykdyti.

Kaip tik tuo metu Firdusi stengėsi suteikti poetišką formą epinėms tradicijoms ir gavęs Danischwero ir Dakiki rankraščius, pradėjo didelį darbą, kai laimėjęs poetų konkursą Mahmudo rūmuose, eidamas 58 savo amžiaus metus, nugalėjo visus to meto geriausius poetus. Ghaznevidų dinastijos karalius įteikė jam visą surinktąją medžiagą ir pavedė darbą, paliepus kad būtų sumokėta už kiekvieną tūkstantį dviejų — 1.000 aukšinių, bet poetas nepriėmė nė vieno, ligi nebus baigęs veikalą.

Karalių Knyga jam atnešė nelaimę. Ji išbudino pavydą ir dvariškiai bandė įgelti lakštingalai. Firdusi neišsigąsta, tačiau abejonių graužiamas Mahmudas pagaliau paklauso melagių ir jam paliepia per dieną parašyti epizodą apie Rustemo ir Aškebus Kešani kovą, ką persų Homeras atlieka nepaprastu sugebėjimu.

(Pabaiga sekančiam numery).

D. L. K. Vytauto mokyklos 1936 m. lietuvių mokinių iaida.

Vidury sėdi mokyklos vedėja p. L. Majienė; iš kairės į dešinę: J. Krumzlys, V. Juškėnaitė, D. Ruzgaitė, V. Juškėnas, E. Borisovas, G. Kutkaitė, M. Kleizaitė, Ž. Turėniskaitė, L. Degulytė, J. Zakarevičūtė, J. Pavilionis, E. Guzkauskas, V. Berešis, V. Šukys ir S. Jakaitis (šioj fotogr. nėra S. Joteikos)

Lietuvos kariai, apdovanoti gėlėmis, žygiuoja iš kariuomenės manevrų.

T Ė V Y N Ė

Šiame straipsnely, gal nieko naujo nebesakysiu, bet skaitau, kad žodis Tėvynė, primena mums tiek daug, jog nekartą gal ne vienam širdį, ilgesio skausmas, lyg replėmis sugniaužia. Todėl manau, kad šiai brangiai atminčiai mes turime užleisti savo širdy geriausią vietą ir todelei visuomet ir kiek galėdami šį atminimą stengtis kuogiliausiai įsamoninti.

Tad šiuo rašinieliu, noriu Tau išėivijos jaunime, priminti, kaip ir kodėl turi būti branginamas Tėvynės vardas, kaip kokias šventovė kiekvieno tautiečio sieloje. Pasitaiko čia žmonių, nekartą net ir spaudoje išdrįstančių pareikšti, paneigti Tėvynės meilę ir visa kas yra lietuviška, Jie sako, jog mes kartą atsiskyrę nuo Tėvynės privalą užmiršti apie ją ir jos praėitį ir taikintis prie vietos šalies papročių ir sąlygų, nes čia esanti mūsų antroji tėvynė. Kaip skaudžiai klysta šie "apaštalai" šitokią nesąmonę beskleisdami! Dažniausia jie ir patys tam netiki, bet propaguoja, nes tai reikalinga jų bizniui, nes jų spauda maitinamas toks elementas, kuris yra jau tokiaime moralio susmukimo laipsnyje, kad nei savo Tėvynei, nei tautiečiams, nei žmonijai jokios naudos nebeatneš. Bet tu padorusai jaunime, turi kritiškai vertinti kiekvieną "pamokslą", kiekvieną spausdintą žodį!

Kiekvienas padorus žmogus privalo mylėti ir būti dėkingas savo Tėvynei, kurioje jis užaugo, išsivystė ir kaip skiepas prigijo, prie savo tautos, prie savo Tėvynės, kurioje jis praleido brangiausias ir laimingiausias žmogaus gyvenime, savo

jaunystės dienas. Ar gali kas užmiršti, tą gimtinės bakūžę, tuos takelius kuriais dar ropom nučiužinėjo, tuos miškus gaudžiančius, kurie tarytum kalbėdavo ir ramindavo mus varge ar nelaimėje? Ach, tie upeliai sraunūs, tie auksiniai pribrendusių kviečių ir rugių laukai, savo sunkias varpas kaip galvas nulenkdami sakyte sakydavo: štai tau teisetas atlyginimas už tavo prakaitu ap-laistytą triūšą! O tos pievos, tos lankos pilnos kvėpiančių žiedų, tos dainos, dainos ir tos pirmosips meilės svajonės!... Kokias daugybę brangių atsiminimų, ach kas beįstengs ir apsaityti?!

Be to, kiekvienas padoresnis žmogus, visuomet privalo turėti savo sieloje, ką nors šventą, ką nors prakilnaus, nes kada pas žmogų užgęsta paskutinė kibirkštėlė to švento jausmo, žmogus nustoja būti žmogumi. Taigi, jei žmogus nėra nusiojęs žmoniškumo privalumų, jo širdyje privalo užsilikti pirmoje eilėje, Tėvynės meilė, kaip kokias sielos šventovė. Dažnai mums čia tenka girdėti, kaip žmonės, varge ar nelaimėje burnoja keikdami savo motiną Tėvynę, kurią jie nepalankioms aplinkyboms verčiant turėję apleisti. Bet kaip begalo klysta tokie žmonės, ieškodami kaltininkų kituose, tuom tarpu, kaip kalčiausi yra jie patys. Tėvynė, kaipo tokia, nei vieno nenuskriaudė, nei veno neatstūmė, nei vieno nevertė apleisti ją. Paprastai žmogus nepasitenkina tuo, ką turi, o daugelis iš mūsų nesitenkinom tuo, ką galėjome pasiekti savo Tėvynėje, snisžavėjome pasakiskai turtingais svetimais kraštais ir išvykome ieškoti sau laimės, bet... keli ją rado? Gal daugelis dėl šiokių ar kitokių priežasčių Tėvynėn sugrįžti, laikinai negali, bet tas neduoda teisės tos Tėvynės atsidėti, ar jos nemylėti. Neuzmirškime jog mūsų Tėvynė laukia mūsų visų su iš-

Mano pareigā...

Sirėnos. Signalai... Gatve kaukdamos lekia ugniagesių mašinos. Žmonės galvatrukčiais veržiasi iš butų į gatvę, stumdos, rekia...

— Gaisras! Gaisras!...

— Dega!...

— Kur dega?... Kas Kur?...

— Štai, štai dega! Va, žiūrėk, ten. Va!

Ir minia smalsuolių pasileido paskui mašinas.

Krašte miesto degė darbininko namas. Gaisrininkai darbavosi, didvyriškai kovojo su ugnimi, bet dūmų kamuoliai veržėsi pro langus, liepsna laužė namo stogą. Gaisrininkai gelbėjo iš ugnies viską ką tik galėjo.

Už miesto stovyklavo skautai. Jie pastebėjo gaisrą. Po kelių minučių skautai buvo jau prie degančio namo. Tuo tarpu gaisrininkai iš traukė iš ugnies klykiančią moteriškę. Ji draskė spardėsi ir veržėsi atgal į ugnį.

— Leiskit mane, leiskit! Jis ten tam lange... Leiskit!... Leiskit mane Aš noriu mirti kartu su savo kūdikiu... — Rėkė nelaimingoji motina draskydama ją nešančius gaisrininkus. Vyrai blaškėsi bėgiojo, negalėdami patekti į antrąjį aukštą, o liepsna jau baigė laižyti laiptus. Bet

tiestomis rankomis ir niekuomet nė vieno neatstums, Gana mums tik mažiausio noro ir ta motina Tėvynė, kiekvieną mus apkabins ir karštai prispaus prie savo krutinės pavesdama viską, viską ką tik ji beturi Taigi, viso to ar turi kas nors moralę teisė išsižadėti savo Tėvynės? Žinoma kad ne ir niekuomet! Žodis Tėvynė kiekvienam lietuviui turi būti šventas vardas, ir tas, kas tą vardą koku bebūtų būdu išdrįstų paniekinti, būtų mūsų didžiausias priešas, žmogus žemiausios moralės ir ubagas dvasioje.

Mūsų visų šventa pareiga, kurstyti tą Tėvynės meilės ugnelę, kad ji, lyg ta senovės lietuvių kurstoma šventoji ugnis, degtų mūsų tautiečių širdyse. Tat pakurstykite ją gražiais lietuviškais papročiais, šventąja savo tėvų kalba. Mes pasaulio lietuviai tik per Tėvynės meilę susijungsime bendram kultūros darbui ir mūsų vardą pasaulis su pagarba minės! Niekuomet neužmirškime mūsų tautos atgimimo pranašo Dr. V. Kudirkos, Lietuvos Himno autoriaus, žodžių: "Tegul meilė Lietuvos, dega mūsų širdyse ir vardan tos Lietuvos vienybė tezydi!.."

Savanoris.

15

štai vienas skautas stvėrė kirvelį punda virvių ir šoko į ugnį.

— Koks drąsuolis!

— Jis sudegs...

— Neleiskit jo!

Žmonių veiduose atsispindėjo nustebimas ir skausmas. Du gaisrininkai šoko paskui jį ir visi trys paskendo liepsnose ir dūmose. Gaisrininkai grįžo...

— Kur jis? Kur tas berniukas? — Šaukė gaisrininkams grasindama minia, o gaisrininkai dirbo tylėdami, vandens srovės dar gausiau liejosi į duris, į langus, į liepsnojančią stogą...

— Štai jis!

— Štai jis lange...

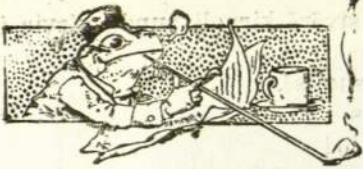
— Kopėčias! Greičiau, kopėčias!..

Skautas tikrai buvo tame lange ką motina rodė. Viena ranka jis laikė į anklodę įvyniotą mažutį vaikelį, o antrąja skubiai narpliojo virves ir ... kol gaisrininkų mašina nutaikė į langą iškeltas kopėčias, vaikelis jau atsidūrė motinos glėby... Išimtas iš svylančių anklodžių vaikelis buvo svekutus ir tiesdamas į ugnį savo rankytes šypsojosi.

Degantis stogas lūžo, skautas staiga šoko ant prislinktų kopėčių ėmė leisti žemyn. Minia pradėjo džiaugsmingai šūkauti, visi grūdosi artyn pasveikinti narsų berniuką. Tuo tarpu jis sude-

Idomus Brazilijos paukštis tukano

Sokratas ir Kaimietis.

Kaimietis, su lazda rankoj, bėgdamas per lauką šaukė: „Laikykit, laikykit!“... Bėgdamas ir bešaukdamas taip, pribėgo pamažėlį einantį filozofą Sokratą. Prisiartindamas prie filozofa vis šaukė kaimietis: „Laikykit, laikykit!...“ Bet filozofas į tai domės nekreipė, ir lėtai žengė pirmyn. Kaimietis tada pribėgęs ir filozofą nutvėręs už japos, piktai paklausė:

— Žmogeli, kodėl jį nesulaikiai? Juk tai žmogžudys!

— Ką? Žmogžudys? Kaip tai reikia suprasti — nusistebėjęs filozofas klausė.

— Nenuduok kvailiu! Žmogžudys, tai tas, ką žmogų užmuša! — karščiavosi kaimietis.

— Aha! Tai mėsininkas.

— Sakau tau, kad tai tas, kuris žmogų užmuša.

— Nu tai kareivis.

— Kvaily! Sakau, tas ką žmogų užmuša ramybės laiku!

— Ah! Suprantu, tai budelis.

javo, rankos paleido kopėčių virbalus ir nukrito jis lyg sužeistas paukštis...

Visa minia skausmingai sudejavo.

Po dviejų savaičių skautas atbudo baltoje ligoninės lovoje. Apdegusios rankos ir veidas buvo apraišiota, pečiai ir sulaužyta koja buvo apilipinti gipsu. Jis negalėjo nė pajudėti, tik lėtai lėtai atmerkęs akis pasuko galvą į šoną. Šalia jo sėdėjo liūdna jo motina ir anoji moteriškė su vaikeliu ant rankų. Jis pastebėjo, kaip moteriškių veidai nušvito.

— Jis atbudo... Atbudo...

Patyliai kugždėjosi moterys, o kada jis nusišypsojo, vaikelis ištiesė į jį savo rankytes... Skautas buvo laimingas ir su šypsena vėl užmigo. Jis nematė, nepastebėjo, kad jo krūtinę jau puošia aukso kryžius — ženklas didžiausios garbės už *pasiaukojimą*.

Kai besveikstantį skautą aplankė miesto prezidentas ir pareiškė savo padėką, jis ramiai atsakė:

— Tai buvo mano pareiga.

— Durniau!!!!... Tas ką žmogų užmuša jo namuose!...

— O, tiesa. Tai daktaras.

Kaimietis negalėdamas su filosofu susikalbėti, ir nežinodamas kas jis toks, spiovė į šali, nusikeikė ir mosuodamas lazda nubėgo pirmyn vėl šaukdamas: „Laikykit, laikykit!“...

Berekalingai suvalgė varlę

Du kaimiečiai vokiečiai, keliaudami į miestą, ant kelio susiėjo ir susidraugavo kaip draugai. Fricas vedė turgun parduot karvę o Hancas ėjo į miestą su mažesniais reikalais. Kalbėdamiesi ėjo jiedu vis tolyn, net kol pamatė grabėję varlę. Tada Fricas savo draugui tarė:

— Hanc! Jei tu suvalgysi tą varlę, tai aš tau atiduosiu savo karvę.

— Ar tikrai?

— Tikrai, be jokios abejonės.

Hanc gavęs užtikrinimą, nieko nelaukęs, šoko grabėn, nutvėrė varlę perplėšė ją pusiau ir vieną jos dalį tuojau ėmė valgyti, nes norėjo laimėti karvę. Valgydamas ėjo gana lėtai, nes reikėjo daug kramtyti, o be to dar ir vaipytis ir šlykštėtis reikėjo. Tuo kart Fricas artydamasis prie jo, lyg paragino dar:

— Hanc! Kaip tik visą varlę suvalgysi, karvė bus tavo... ir giebęs antrą varlės dalį, visai nekramtydamas nurijo cielą, kad tik jo karvė Hancui netektų. Paskui jau būdamas tikru, kad karvę nepralosė, pasigėrėdamas šūkterėjo:

— Hanc! Aš karvę turėjau, ir turiu,

— Taip. Tas tiesa...

— Tu karvės neturėjai ir neturi.

— Taip. Tas tiesa...

— Karvė dabar mano taip kaip ir pirmiau buvo.

— Taip. Tas tiesa...

— Tai kokiems biesams mes suvalgėm tą varlę?

Du škotai.

Vienas škotas atlankęs savo prieteliu, rads jį plėšiant nuo kambario sienų popierą.

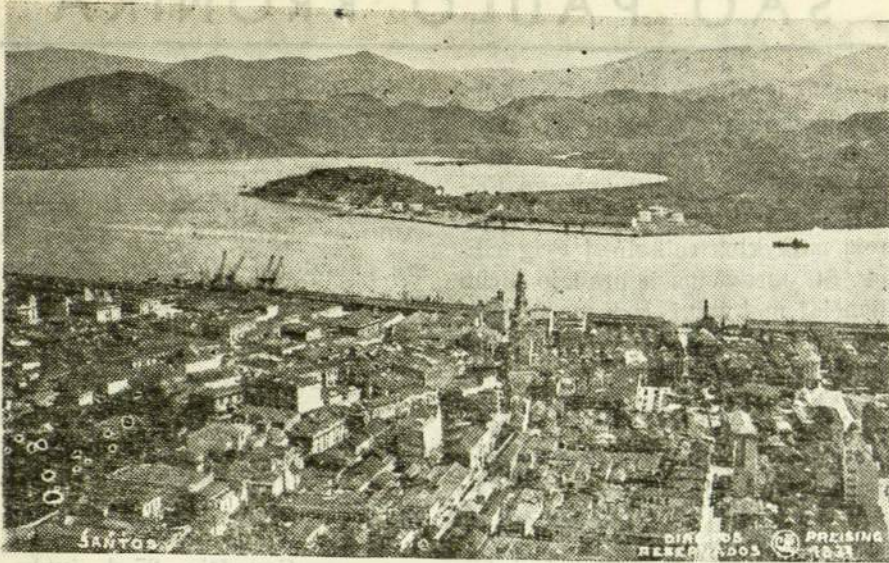
— Ak, sveikas — gyvas Sandy! O ką tu čia dirbi?

— Plėšiu nuo sienų popierą.

— Tai vadinasi, lipinsi sienas nauja popiera.

— Na, na... Aš kraustysiuosi į kitus namus, tai prisiplėšiu popieros, kad turėčiau kuom išlipinti sienas aname name...

Santos miestas.

IŠ KUR ATsirADO NOBELIO PREMIJOS?

(Specialiai "Vilties" žurnalui).

Didis svajotojas ir mėgintojas steigti didelės įmonės Nobelis gimė Švedijoje. Pirmoji jo didesnė įmonė tai buvo garinių katilų fabrikas, kurį jis įstengė Rusijoje. Tačiau tas fabrikas teigavo didesnės reikšmės, kai paaugo jo sūnūs Alfredas ir Liudvikas.

Labiau garsus Alfredas pasižymėjo kaip inžinierius chemikas, mizantropas (žmonių nekenčias) ir svajotojas.

Liudvikas daugiau atsižymėjo kaip talentingas finansininkas ir visas savo sumanytas įmones, kaip antai, ginklų ir sprogstamųjų medžiagų fabriką, žibalo refinatorijas ir tt. administravo tiesiog genialiskai.

Alfredas Nobelis, atsidėjęs chemijos studijoms, ypač sprogstamųjų medžiagų, pasiekė didelės garbės ir pasakiško turtingumo. Įmdamas pagrindan Sobrero atrastą nitrogliceriną, labai jautrų ir nuo menkiausio patrynimio sprogstantį skystimą, maišydamas jį su inertiškais medžiagomis, kaip antai, su plytų dulkėmis ir su degančiomis medžiagomis, kaip anglies dulkėmis, surado būdą tą to skystimo sudaryti kietą ir ne taip pavojingai jautrią sprogstamąją medžiagą. Tuo būdu atsirado pirmosios dinamito bombos ir dinamito fabrikai augo visame pasaulyje suteikdami Nobeliumi pasakiškus turtus.

Pats svarbiausia Nobelio išradimas yra dinamitas, paskiau buvo jo išrasta sprogstamoji želatina ir bedūminis parakas. Paskiau Alfredas Nobelis dar išrado kai kuriuos įrankius geležies tirpinimui, žibalo valymui ir kitas smulkmenas.

Toliau jis ėmė mokytis svetimų kalbas, atsidavė literatūrai ir įvairiomis kalbomis yra parašęs gana gražių eilaresčių.

Alfredas Nobelis turėjo dvi ryškias ir gana skirtingas žmogaus savybes, iš vienos pusės didelis svajotojas, o iš kitos buvo labai pozityvus charakterio. Taip pat, berods buvo geras psichologas, iš pagrindų pažįstąs visas žmogaus silpnynes.

Neturėdamas įpėdinių — paveldėtojų milžiniškam sukrautam turtui, Alfredas Nobelis prieš mirdamas nutarė paskirti savo įmonių visą gryną pelną penkioms metinėms premijoms, kurios turi būti suteiktos labiau tais metais pasižymėjusiems žmonės mokslo, literatūros ir taikos darbe. Kiekvieną premiją sudaro 140.000. — švedų kronų, diplomas ir aukso medalis.

Vadinamas Nobelio premijas skirsto šios įstaigos: fizikos ir chemijos — Gamtos Mokslų Akademija Stokholme, psichologijos ir medicinos — Medicinos ir Chirurgijos Institutas Stokholme, literatūros — Literatūros Akademija, taikos — komisija iš penkių Švedijos seimo atstovų. Testamento nuostatais negalima praleisti penkių metų niekam nedavus jokios premijos, vienas žmogus negali gauti daugiau, kaip tris. Kai kuriais atvejais tos premijos tenka ir žymesnėms įstaigoms, kaip Nuolatiniam Taikos Institutui Berne, Tarptautinio Raudonojo Kryžiaus Komitetui, Ženevoj ir Tarptautinės Teisės Institutui Hagoj.

Nuo 1901 metų, t. y. nuo tada, kai jos buvo pradėto dalyti, jau išdalyta ligšiol 170 premijų ir yra palikusios neiteiktos. Vokietija, ar tai savo

— Šio mėnesio pradžioje Frigorifico Anglo lieuvių kolonijoje lankėsi "Lietuvio" redaktorius St. Vancevičius. Frigorifico gyvena apie 200–300 lietuvių. Dabar ten susiorganizavo Frigorifico lietuvių draugija. Vietos lietuviai pradėjo rūpintis lietuvių mokyklos reikalu. Į Frigorifico išvažiavo mok. St. Jurevičius ir pradėjo dirbti pirmojoj skrajojančioj mokykloj. L. Konsulatas ir Liet. S-ga Brazilijoj rūpinasi gauti iš anglų kompanijos mokyklai tinkamą butą. Numatoma atidaryti nuolatinę lietuvių mokyklą.

— Gruodžio 24 d. į Rio de Janeiro išvyko mūsų žurnalo bendradarbis, liet. mokyklų inspektorius mok. Simas Bakšys. Jis ten rūpinasi įsteigti antrą skrajojančią lietuvių mokyklą ir paruošti dirvą nuolatiniai liet. mokyklai.

— Nesenai S. Pauly pradėta rūpintis Liet. Centro organizavimu, tačiau iki šiol nieko konkretaus nepadaryta. Teko patirti, kad pačių Centro iniciatorių tarpe nėra susitarimo.

— S. Paulo mieste susiorganizavo nauja spaudos b-vė "Šviesa". B-vė rūpinasi įsteigti didelę ir gerą lietuvišką spaustuvę, kurioje galima būtų spausdinti knygas, laikraščius ir atlikti visus kitus spaudos darbus. Bendrovė susiorganizavo komerciniais pagrindais. Jos valdybą sudaro: mek. S. Bakšys, ats. kap. J. Čiuvinškas, St. Vancevičius, L. Gaigalas ir E. Pažėra.

— Sausio 3 dieną Brazilijos Lietuvių Jaunimo S-ga «Viltis» švenčia savo penkių metų sukaktuves. Iškilmingas sukaktuvių paminėjimas

tautiniu artumu prie švedų, ar tai gabių žmonių gausumu bei psichologiniais kitais kuriais sumetimais stovį pirmoj vietoj, 39 jos piliečiai yra gavę tas premijas. Toliau eina kitos šalys: Anglija — 27 premijas, Prancūzija — 26 premijas, Žiemų Amerikos Jungtinės Valstybės — 15 premijų (iš kurių tik vieną už literatūrą — Sinclair Leurs), Švedija — 12, Holandija — 7, Šveicarija — 6, Austrija — 5, Italija — 5, Belgija — 4, Norvegija — 4, Ispanija — 3, Rusija — 1, Lenkija — 1.

Kasmet gruodžio mėn. 10 d., t. y. Nobelio mirties dieną Nobelio namuose Stockholme, ištyrę kandidatų sąrašus ir jų nuopelnus aukščiau minėtų įstaigų teisėjai skirsto tas premijas, kurios ligšiol yra laikomos aukščiausio įvertinimo pozymiu.

Liet.

įvyks tos dienos 6 val. vakaro Liet. Namų salėje, rua Bandeirantes Nr. 92. Paminėjime pakviestos dalyvauti visos S. Paulo lietuvių organizacijos.

— Sausio 10 dieną L. Namų salėje šaukiamas "Vilties" skyrių atstovų suvažiavimas. Suvažiavime numatoma svarstyti svarbius s-gos reikalus. Taip pat bus renkama nauja Centro Valdyba 1937 metams.

— Parque das Nações jau užbaigta statyba Maíronies vardo lietuvių mokyklos. Naujos lietuvių mokyklos rūmų pašventinimas įvyks vasario 16 dieną. Mokslas bus pradėtas vasario 1 dieną.

— Gruodžio 27 d. įvyko "Vilties" Bom Retiro skyriaus narių susirinkimas. Apsvarstyta keletas svarbesnių klausimų ir išrinkta skyriaus atstovai suvažiavimui.

— Šį žurnalo numerį redagavo pirmasis "Vilties" redaktorius St. Vancevičius, padedamas S. Bakšio. Ateinančiais metais žurnalas žada eiti normaliai, kiekvieną mėnesį, taip, kaip ejo pradžioje. Žurnalas dabar jau turi nemažą naujų bendradarbių.

— Sporto S-gos "Lithuania" veikimas šiais metais ypatingai gyvas. Smarkiai veikia Mocos skyrius, kuris turi labai stiprias futbolo komandas. Vita Anastazijos skyriui gerai sekasi su ping-pongu, nesnaudžia ir Bom Retiro skyrius.

— Aleksandras Bumblis išleido lietuvišką kalendorių 1937 metams. Kalendorius nors ir nedidelis, bet labai gražiai išleistas. Jo kaina tik 1\$500. Kalendorius gaunamas laikraščių kioskuose ir pas atskirus platintojus.

"Vilties" Sąjungos penkiu metu sukaktuvės.

Šiuo pranešama, kad 1937 m. sausio 3 d. sekmadienį, 6 val. vakaro Liet. Namų salėje, rua Bandeirantes, 92 įvyksta Brazilijos Liet. Jaunimo S-gos "Viltis" iškilmingas penkių metų sukaktuvių paminėjimas.

Programoje: sveikinimai, paskaitos, prkalbos, vėliau koncertinė dalis ir šokiai.

Paminėjime kviečiamos dalyvauti visos São Paulo lietuvių organizacijos bei visuomenė. Visų pakviestųjų organizacijų nariams bei jų rekomenduotiems svečiams įėjimas laisvas.

Centro Valdyba.

Redaktorius St. Vancevičius.

PRANEŠIMAS

Brazilijos lietuvių Jaunimo S-gos skyrių atstovų suvažiavimas

Šiuo pranešama, kad 1937 m. sausio 10 d. 3 val. po pietų Lietuvių Namų salėje rua Bandeirantes Nr. 92 šaukiamas Brazilijos Liet. S-gos «Viltis» metinis skyrių atstovų suvažiavimas šiai dienotvarkiai apsvastyti:

- 1) Suvažiavimo atidarymas
- 2) Mandatų komisijos sudarymas ir jų patikrinimas
- 3) Prezidiumo rinkimai
- 4) Paskaita
- 5) Centro V-bos pranešimas
- 6) Revizijos Komisijos pranešimas
- 7) «Vilties» žurnalo reikalai
- 8) Pranešimai iš vietų
- 9) C. V-bos ir Rev. Komisijos rinkimai
- 10) Einamieji reikalai.

Visi skyriai siunčia po vieną atstovą nuo kiekvieno pilno penkių narių skaičiaus. Visų skyrių valdybos privalo pristatyti C. V-bos pirmininkui vardinius narių sąrašus ir atsiskaityti su centru iki sausio 9 d. Skyriai, kurie suvažiavime nedalyvaus, bus skaitomi išstojusiais iš «Vilties» S-gos.

Centro Valdyba.

Užsisakykite 1937 metams “LIETUVI”

“Lietuvis” didžiausias, įdomiausias ir geriausias lietuvių laikraštis Brazilijoje.

“Lietuvis” eina kas savaitę, 8 puslapių didumo ir iliustruotas.

“Lietuvis” plačiausiai ir tiksliai informuoja apie viską. Jame telpa daugybė žinių iš Lietuvos, viso pasaulio ir vietos lietuvių gyvenimo.

“Lietuvis” greitai žada eiti net 12 puslapių.

“Lietuvis” yra visų lietuvių laikraštis, todėl visiems įdomus ir visi jį kuoplačiausiai skaito.

Neatsilik ir Tamsta. Siųsk 10\$000 šiuo adresu: “Lietuvis” Caixa Postal 1764 S. Paulo ir gausi “Lietuvi” su priedais ištiesus metus.

KIEKVIENO

lietuvių pareiga

įsigyti Brazilijos Lietuvių **KALENDORIŲ**
1937 metams

nes jame jis ras gražių ir naudingų pasiskaitymų, lietuvių kūrimąsį Brazilijoje prieš 50 metų ir iki šių laikų ir daug informacijų.

KAINA 1\$500

Gaunamas “Luz” stoty, ant kampo Rúa da Moka ir Av. Paes de Barros ir pas visus laikraščių platintojus.

Dr. B. K. Chipiakoff

(Maskvos universitetuose 1914 m. laidos)

RUA YPIRANGA, 193 - ap. 4 (kertė rua Santa Ephigenia) **TEL. 4-0316.**

Ligonius priima kasdien: nuo 3 iki 9 val. vak. Sekmadieniais nuo 10 val. iki 12 val.

Vidaus, nervo-psichinės ir moters ligos.

(Specialė klinika venerinių ligų triperis, sifilis, šankeris)

Laboratorija: tyrimas šlapumo, kraujo mikrobu ir t. t.

Dr. A. CANDIA

VENERINĖS LIGOS:

Triperis (visose stadijose — aštrus ir kroniškas). Sifilis.

Priėmimas nuo 9 — 12 ir nuo 3 — 7 Sekmadieniais nuo 10 — 12.

Rua Barão de Itapetininga, 242
3 aukštas - Telef. 4-0218

Kalba rusiskai, lenkiškai, vokiškai.

Dr. S. MEITIN

(Diplomuotas Vokietijos ir Rio universitetuose)

Priima: vidurinių, veneros ir nervų ligomis nuo 2 iki 6 val. vakaro.

Ultravioletiniai spinduliai.

SUSIKALBAMA LETUVISKAI

Rua Barão de Itapetininga, 139
Salas 8 - 9 - Telef. 4-0715

WILLA ZELINA

AUKŠTA VIETA, GERAS ORAS, PLAČIOS GATVĖS, SVEIKAS VANDUO, ELEKTROS ŠVIESTA, LIETUVIŲ BAŽNYČIA IR T.T. BONDŽIŲ, AUTOBUSŲ IR TRAUKINIŲ SUSISIEKIMAS SKUBEKIT. ISIGYTI NUOSAVĄ ŽEMĖS SKLYPĄ! DUODAMA MATERIOLAS IŠSIMOKĖJIMUI. DAR YRA ŽEMĖS PO 10#000 UŽ M.² ILGAM IŠSIMOKEJIMUI. TEIRIAUTIS: PRAÇA ANTONIO PRADO Nº3 SOB. TELEPHONE 2-5023

VIETOJE:
PAS KARLOS KORKISCHKO
AV. ZELINA Nº 33
ŽEMĖS SAVININKAS CLAUDIO MONTEIRO SOARES.